

màu đỏ thê lương, đôi khi nàng có cảm tưởng đó là màu máu của hàng vạn người đã chết.

Nàng đưa ngón tay lên môi vẫy Văn Bình, tuy chàng đã lẩn vào bóng tối. Xe hơi của nàng đậu khuất bên đường. Hồi nãy, nàng giả vờ than thở là phải đi bộ để dò phản ứng của chàng. Chàng đã ngỡ ý đưa nàng về khách sạn. Nghĩ là chàng còn cảm tình nồng nhiệt với nàng.

Nàng lục xác lấy chìa khóa. Ngoại ô Vạn Tượng đầy gian phi nên nàng đã cẩn thận khóa cửa xe trước khi lên chùa. Đó là một chiếc Opel màu xanh lá cây, đeo số thường, của tòa đại sứ. Hồi trưa phi cơ thương mại chở nàng từ Sài Gòn lên, hạ cánh xuống Vạn Tượng. Lát nữa, nàng sẽ rời trường bay Wattay đi Hà Nội, dưới căn cước một du khách Lào.

Từ ngày chính phủ liên hiệp dọn về thủ đô, một số người Lào trung lập hoặc thân Cộng được cấp chiếu khán thông hành ra Hà Nội. Thu Thu không hiểu ông Hoàng vận động với ai để lấy được thông hành cho nàng. Nàng chỉ biết là ông Hoàng đã có sẵn giấy tờ cần thiết khi gặp nàng trong căn phòng lịch sử không có cửa sổ gần Tân sơn nhất.

Nàng tra chìa khóa vào ổ. Cửa xe chưa kịp mở ra, nàng nghe tiếng quát sau lưng bằng thổ âm Lào, ra lệnh cho nàng đứng yên, nếu không sẽ bị giết. Nàng cắn môi, bực bội. Bị khuấy phá vào giờ này, nàng có thể lỡ chuyến phi cơ Hà Nội.

Nàng quay lại. Hai người đàn ông Lào mặc áo kaki, đội cát két che kín nửa mặt, lù lù tiến tới. Người thứ nhất, bé nhỏ, thủ trong tay khẩu cò, 6 phát. Lại gần nàng, chúng liu lo một hồi.

Lồm bồm tiếng Lào, nàng biết chúng là quân cướp đường, bắt nàng nộp nữ trang và tiền bạc. Nàng bắt đầu yên tâm, vì một phút trước nàng tưởng hai người lạ là nhân viên của địch.

Theo kinh nghiệm, bọn cướp đường thường cưỡng hiếp phụ nữ sau khi ăn hàng. Thu Thu cười thầm. Nhìn khóe mắt, nàng đã đoán biết sự thèm muốn cực độ của chúng. Nàng lắc đầu, ra dấu không hiểu. Một tên phê bình:

— Không phải người Lào rồi. Càng hay. Con bé đẹp quá. Bọn mình thật tốt số.

Tên thứ hai nói với nàng bằng tiếng Pháp nhát gừng. Hắn ra lệnh cho nàng lên xe, lái ra ngoại ô. Nàng phản đối thì hắn cười hề hề, mùi rượu phả vào mặt nàng, khiến muốn lộn mửa.

— Đầu được, cô bé yêu quý của tôi ơi! Biết điều, cô lên xe lái khỏi Thát Luông. Chúng tôi không làm gì đâu. Một lát thôi. Nếu không...

Hắn không có thời giờ nói nốt. Nàng đã tấn công như chớp. Nàng ra tay trước để triệt hạ khẩu súng. Tên cầm súng đã phạm một lỗi lầm không thể tha thứ trong nghề võ. Lỗi lầm của hắn là đứng sát đối phương. Từng được huấn luyện về môn đoạt súng, nàng hành động nhẹ nhàng và thần tốc, địch không kịp trở tay. Bàn tay trái mềm mại của nàng vung ra. Mất thăng bằng, tên cướp đánh rớt khẩu súng.

Nàng phóng luôn tay phải. Quyền thuật của nàng không mạnh mẽ bằng đàn ông, song nàng lại hơn đàn ông ở 10 móng tay nhọn hoắt. Bết xử dụng móng tay một cách khôn ngoan, đàn bà chưa học nhu đạo có thể gây thương tích, loại

khỏi vòng chiến những đàn ông vạm vỡ, khỏe mạnh, huống hồ Thu Thu đã được tập luyện thuần thục.

Trong trường MI 6, nàng được dạy 2 miếng atemi đặc biệt. Miếng thứ nhất, võ Nhật là shihou-nikitê, đánh bằng bốn ngón tay, chụm lại, ngón cái quặp vào lòng bàn tay. Miếng thứ hai, nishi-ken xử dụng hai ngón duỗi thẳng, hoặc ngón trở với ngón giữa, hoặc ngón đeo nhẫn với ngón út.

Từ vai lên đầu có 23 huyết, chạm mạnh có thể bị ngắt hoặc tử thương. Từ bụng xuống bắp đùi, có ít ra 4 huyết khác. Nữ điệp viên phải am tường bộ phận cơ thể đàn ông, và thuộc lâu yếu huyết ở hạ bộ, vì hạ bộ là bộ phận dễ chết nhất. Trong phòng kín, nữ điệp viên có thể hạ sát một võ sĩ cao cường không cần khi giới. Chỉ cần lừa ăn ái, rồi dùng móng tay thọc đúng 1 trong 4 yếu huyết sau lưng (1) hoặc dưới bụng (2).

(1) — 4 huyết sau lưng, ở gần móng, à bitei, ko-đenkô, và tché-tché. Bitei (huyết nhu đao) nằm giữa xương cụt (coccyx) sát hậu môn dùng vào là chết. Ko-đenkô (huyết nhu đao) ở cuối xương sống, gần huyết Bitei, đánh vào gây ra mê man. Còn huyết Tché-Tché gồm 2 huyết song hành với xương sống ở ngang đốt xương sống thứ ba (từ móng đếm lên, và cách 6 phân tây). Huyết tché-tché của Thiếu lâm quyền chạm vào là bất tỉnh.

(2) — 4 huyết ở bụng thuộc hạ bộ Kintéki, Ya kô, và Tanden (hoặc Myojô). Kintéki (nhu đao) ở giữa dịch hoàn (testicules), dùng vào làm mê man. Yakô (nhu đao) ở hai bên háng, gần bộ phận sinh dục, dùng vào làm mê man. Tanden (nhu đao) ở gần rốn, dùng vào làm mê man.

Riêng Thu Thu được học thêm phương pháp điếm huyết diên tri (1). Bí thuật này được dùng để hạ sát những người mà nàng không thể hạ sát công khai. Sau nửa năm thực tập ở Đài Bắc, nàng mới biết tấn công một huyết ở bụng : huyết Mao. Huyết Mao được khai thông từ 3 đến 4 giờ sáng, giờ ăn ái của đàn ông. Chỉ dùng nhẹ vào là nạn nhân thiệt mạng một tuần, hoặc hai tuần sau, ruột đen thui, như bị thur. Nguyên tắc căn bản của phép điếm huyết diên tri là đánh đúng huyết, và đánh đúng giờ (2).

Móng tay Thu-Thu được tồ hóa chất riêng, màu đỏ dỏm bạc, hệt như sơn móng tay của các tiệm mỹ phẩm danh tiếng. Hóa chất này làm móng tay cứng như thép. Mỗi khi gọt sửa, nàng phải rửa móng bằng thuốc cho móng mềm đi, nếu không dao kéo không cắt được.

Trong trường nàng xử dụng atemi hàng vạn lần cho quen tay trên hình nộm đàn ông dù cỡ lớn nhỏ, gày béo bằng lát-tích. Mỗi huyết được nối vào bốn đèn gắn trên tường : chạm đúng huyết, đèn sẽ bật cháy. Nàng được chấm ưu hạng vì trong kỳ thi tốt nghiệp nàng điếm huyết 30 lần thi 25 lần đèn đèn.

(1) Phương pháp điếm huyết diên tri đã được tác giả trình bày trong cuốn *Gián điệp Nhị trùng*, đã xuất bản.

(2) Môn võ này có thật không phải hoang đường. Võ sư Oh Hsin-yang, hiện sống ở Đài Bắc rất giỏi về môn này.

Dẫn thân vào cuộc đời ngang ngửa, nàng đã nhiều lần vuong 10 ngón tay nhọn triệt hạ những đối thủ to lớn, dữ tợn, và giỏi võ. Một lần nữa, ngón atemi độc đáo của nàng đã thành công. Bị đâm vào mắt, tên cướp rú lên một tiếng kinh khủng, rồi ngã vật xuống.

Tên còn lại hoảng hốt rút dao đâm nàng. Nàng co chân nhảy ra đường. Nàng tiếc Văn Bình không có mặt để thưởng thức tài nghệ của nàng. Lúc gặp chàng lần đầu, dưới lối nữ điệp viên MI-6, nàng đã am tường nhiều thế võ bí hiểm nhưng so với hiện tại vẫn là một vực một, trời. Gia nhập hàng ngũ của ông Hoàng, nàng được gửi sang Đông kinh và Đài bắc, theo lớp huấn luyện đặc biệt của một võ địch atemi, đệ bát đẳng, và một võ địch diêm huyết Thiếu Lâm.

Lưỡi dao đầu tiên xẹt qua tóc nàng như lan chớp. Lâm trận, phụ nữ bị bất lợi vì tóc dài, dễ làm mục phiêu cho đối phương tấn công. Yếu điểm của nữ giới là mặt và tóc. Họ sợ bị thương ở mặt mất đẹp. Họ lại quý mái tóc hơn vàng. Vì vậy, đánh dao với đàn bà, đối phương thường đâm vào mặt, và chém nhàu vào tóc. Nhưng chỉ đâm giả vờ, và xuất kỳ bất ý phóng vào tim.

Thu Thu được dạy cách tránh né nhanh nhẹn và tài tình. Vừa tránh nhát dao qua đầu, nàng đã hoành thân tránh nhát vào ngực. Tên cướp Lào không đến nổi kém cỏi về nghệ thuật dùng dao, tuy trên phương diện tinh thần, hẳn là kẻ hèn nhất, vì phải dùng dao tấn công phụ nữ tay không.

Hắn tiến sát người nàng, đâm ngược từ dưới

lên trên. Thế võ này rất lợi hại. Nàng nín thở, bụng thót lại, mũi dao lướt xoẹt qua ngực nàng. Trong khi ấy, hai ngón tay lập thành thế nishi-ken của nàng đã cắm vào mặt hắn. Đau đớn, hắn buông tay dao. Nàng bồi thêm một atemi vào cuống họng. Hắn lăn xuống đất như bị cát.

Thu Thu rút mù-soa lau tay. Trèo lên xe, sắp nổ máy, nàng chợt nhớ ra, và bước vội xuống đường. Trong 15 phút, hai tên cướp sẽ hồi tỉnh. Sáng sớm, vào bệnh viện, chúng sẽ làm thiên hạ ngạc nhiên. Dầu chúng nói dối, y sĩ — nhất là Công an — cũng biết vết thương do móng tay phụ nữ gây ra. Vai trò của nàng sẽ bại lộ.

Nàng không được quyền nhân đạo nữa. Nàng phải giết hai tên cướp, hầu trừ hậu hoạn. Dầu sao, chúng đã biết mặt nàng. Rút găng trong ví ra, nàng đeo vào tay, đoạn cầm súng, bắn cho mỗi tên một phát vào tim.

Tiếng súng nổ xé tạc bầu không khí im lặng. Xong xuôi nàng lái xe về trung tâm thành phố.

oOo

Phi trường Wattay đông nghẹt. Thu Thu trả tiền tắc xi, nhanh nhẹn bước vào phòng đợi. Quang cảnh ở đây vẫn như hồi đại úy Kông Lê kiểm soát thủ đò, duy khác ở điểm có nhiều máy bay, nhiều người, nhất là nhiều quốc tịch hơn trước.

Nàng nhõn nụ cười ngoại giao với người trung sĩ có trách nhiệm kiểm soát giấy tờ. Hẳn ngần đầu ngần nàng bằng cặp mắt thèm khát. Nước da ngăm ngăm, bộ tóc húi cua lờm chờm,

tay chân thô tháp, cái miệng cá ngạo của hắn không thể làm nàng rung động. Dầu hắn đẹp như tài tử màn ảnh, nàng vẫn đứng đưng. Đã lâu, nhỡn tuyến chiêm ngưỡng của đàn ông biến thành băng lạnh đối với nàng. Nàng coi sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của nàng như là khi giới nghề nghiệp đề quạt ngã địch thủ, hơn là món hàng trang sức kiêu hãnh.

Gã trung sĩ cất tiếng :

— Cô đi Hà nội ?

Nàng gật đầu. Lời nói không mất tiền mua, nàng ban cho hắn một cái liếc say mê. Hắn xun xoe :

— Trong 10 phút, phi cơ cất cánh. Đến Khang Khay, cô sẽ thay máy bay khác.

Nàng đáp :

— Cám ơn ông.

Nàng lễ mễ xách hành lý ra ngoài. Hắn chạy theo, don đả :

— Có đề tôi xách giùm.

Nàng ấn cái va li nặng trĩu cho hắn, Tuân theo chỉ thị của ông Hoàng, nàng chỉ mang đủ áo quần thay đổi, và mẫu hàng. Nàng biết là ở Wattay nhân viên chỉ kiểm soát lấy lệ, song ở Khang Khay, sự kiểm soát sẽ chặt chẽ hơn, và chặt chẽ nhất là sự kiểm soát ở Gia Lâm. Lần này, nàng đội lối thương gia. Nàng đi Hà nội điều đình bán lâm sản và mua hàng hóa về Lào. Trong đời điệp báo, nàng đã thủ nhiều vai trò khác nhau, khi mặc áo choàng y sĩ, đeo máy ảnh phóng viên, lúc cải trang công nhân, khi lẫn lộn trong xóm yên hoa, lúc giả dạng làm

nữ bác học, song đây là lần đầu, nàng đóng trò thương gia,

Nàng cười một mình. Vai trò nào nàng cũng xuất sắc, duy việc đi buôn. Nàng vụng về đến nỗi không biết tính toán lời lãi. Hồi còn đi học, bè bạn đã cười nàng nhiều lần. Ghét của nào, trời trao của ấy, nàng gặp ông Hoàng. Dầu nàng van vỉ, ông Hoàng không đổi ý kiến. Mặt nghiêm nghị, ông bảo nàng :

— Nghề điệp báo khác mọi nghề trên thế giới. Nhân viên điệp báo phải như con dao pha, làm gì cũng được, làm gì cũng giỏi. Nhân viên điệp báo phải như nước, đựng vào chai, vào hộp đều được. Nhân viên điệp báo phải biết thích những cái không thích, biết ghét những cái không ghét.

Phi cơ rú lên âm ỹ. Ánh nắng ngập đầy sân bay. Qua ô cửa phi cơ, phi trường Wattay rộn rịp khác thường. Hàng chục phi cơ chiến đấu đen sì mũi nhọn hoắt, và phi cơ vận tải đủ kiểu, đủ quốc tịch, sơn màu bạc óng ánh, thân dài lêu nghêu, đuôi vênh lên kiêu căng, nằm thườn từng dãy dài lê thê dưới mặt trời buổi sáng bắt đầu gay gắt.

Phi cơ rùng mình thật mạnh. Trong giây phút, hoa tiêu kéo cần lái, con chim sắt không lồ rời sân nhẹ nhàng như chiếc lá. Thu Thu nhìn hành khách. Toàn là quân nhân, nét mặt dày dặn và lì lợm. Một sĩ quan Lào, đeo cấp hiệu đại tá, tới bên nàng, don đả :

— Bà buộc giầy lưng chưa ?

Tuy đã buộc chặt, nàng đã tìm cách làm quen anh chàng sĩ tình, bằng cái lắc đầu nũng nịu, và giọng nói tha thiết :

— Thưa đại tá, tôi không biết buộc nên còn lòng lắm.

Viên sĩ quan qui xuống, thất lại cho nàng. Nàng cảm thấy choáng váng khi phi cơ cất cánh. Gã đại tá lặng lẽ ngồi xuống bên nàng. Thấy mắt hần dán vào người nàng, Thu. Thu sức nhớ ra bộ y phục Lào gọi cảm, nàng mới mặc lần đầu. Cái sơ mi trắng tinh, hở tay hở ngực, như muốn phô bày núi của tròn trĩnh, khiêu khích và làn da ngó sen trắng muốt. Cái xiêm thêu ngũ sắc xòe ra trong dáng điệu mời mọc. Thoang thoảng mùi da thịt say sưa.

Nàng cũng dần xăng đan như phụ nữ Lào. Thường lệ, nàng ưa xăng đan hơn giày, nhất là giày cao gót, có lẽ vì thân nàng cao hơn độ trung bình, mặc khác vì xăng đan làm tôn vẻ đẹp qui phái của bàn chân thon hồng, và của móng chân gọt rũa mỹ thuật, óng ánh màu đỏ pha bạc.

Đôi xăng đan gồm hai quay treo này, nàng đã dùng lần đầu trong vụ Lý Biên, hồi nàng gia nhập tổ chức buôn lậu theo lệnh của tinh báo Anh quốc (1). Nàng gặp Văn Bình. Và lần đầu, trái tim khờ khạo của nàng rung động. Trên đường đi Hà nội, nàng không được phép đeo sợi dây vàng gắn 6 cái khánh tí xiu, kêu thánh thót ở cổ chân. Địch đã được báo cáo đầy đủ về nàng và nàng bị liệt vào loại điệp viên nguy hiểm, bắt được là giết tức khắc. Đeo giày chuyền ở cổ chân là tự tử cáo một cách

(1) — Xin đọc Z 28 *Buôn sùng lậu, đã xuất bản trong tháng 12-1966.*

dại dột, nên nàng phải tuân lệnh ông Hoàng. Tuy nhiên, nàng đã đeo giày vàng ở cổ chân tới Thất uông gặp Văn Bình đề nhắc chàng nhớ lại dĩ vãng lém đềm. Còn lâu, nàng mới có hy vọng gặp chàng. Nàng bậm môi đề khởi thờ dài.

Viên đại tá hào hoa rút thuốc mời. Nàng lắc đầu từ chối. Hần hỏi nàng, giọng ngọt ngào :

— Thưa bà, tôi hút thuốc được không ?

— Xin mời ông.

Gã đại tá trạc 30, tuổi sung sức nhất của đàn ông trong trường tình ái. Thân hình vạm vỡ, cân đối, trán cao, mắt sáng, hàm răng đều đặn, trắng bóng, hần tỏ ra có lễ độ, và học thức, nhất là có sức khỏe để làm đàn bà đa tình thỏa mãn.

Thở khò: thom lên trần phi cơ, hần vui vẻ tự giới thiệu :

— Thưa bà, tôi là Sisumang. Đại tá Sisumang, trong bộ tham mưu của tướng Kông Lê.

Khi đàn ông tự giới thiệu phương danh và chức vụ với đàn bà lạ, điều này có nghĩa là tâm thần đã xao xuyên, muốn được lọt vào mắt xanh của mỹ nhân. Sẵn sàng mua chuộc cảm tình của hần, Thu Thu cười :

— Hân hạnh, tôi là Thao My.

— Chà Thao My, cái tên đẹp quá.

Ngừng một phút, hần hỏi gặng :

— Thưa ông nhà là. . .

Nàng cắt ngang bằng cái cười ròn rã :

— Ông thất vọng rồi. Tôi chưa lập gia thất.

Mặt Sisumang tươi hần :

— Naur vậy, sao lại gọi là thất vọng. Thưa bà, à xin lỗi thưa cô, lời nói này làm tôi nuôi

thêm hy vọng, dầu là hy vọng mong manh. Cũng như cô, tôi còn độc thân.

— Đàn ông độc thân sướng hơn đàn bà độc thân rất nhiều.

— Tại sao ?

— Đại tá biết rồi, còn hỏi tôi làm gì.

Chợt nhớ ra nàng dùng tiếng Pháp. Sisumang hỏi :

— Thưa, cô là người. . . Lào.

— Vâng, người Lào, cũng như đại tá. Đúng ra, tôi mới được 50 phần trăm Lào. Tôi học từ nhỏ ở Sài Gòn nên quen nói tiếng Pháp.

— Tôi cũng thích nói tiếng Pháp. Có về Khang Khay phải không ?

— Không, tôi đi thẳng Hà Nội.

Sisumang reo lên như đứa trẻ được ăn kẹo :

—Ồ, thế còn gì bằng. Tôi cũng ra Hà Nội.

Thu Thu cũng mừng rơn như người thất nghiệp vừa nghe tin trúng số độc đắc. Song nàng vẫn giữ nét mặt thản nhiên :

— Chắc đại tá đi công vụ ?

— Vâng, tôi ra Hà Nội ughiêng cứu cách tổ chức và chỉnh đốn ngành an ninh.

Thu Thu cười thầm. Một lần nữa, nàng nhận thấy sách vở dạy đúng. Sắc đẹp phụ nữ còn mạnh hơn nhu đạo và súng đạn nhiều lần. Không cần giỏi võ, và giỏi nghề grom dao, Mata Hari đã làm Âu châu quỳ mọp dưới chân. Van Hintzen, ông vua do thám Đức, đã phải thán phục nàng. Dưới bí danh H-21, nàng bị hành quyết về tội làm gián điệp Đức, song ngân sau vẫn nhắc tên nàng. Sisumang mở mắt trước sắc đẹp nên đã phun ra những

bi mật lẽ ra hẳn phải giấu kín. Với Sisumang một bên, nàng tha hồ hoạt động trong vùng địch.

Hắn nhanh nhẩu hỏi nàng :

— Còn cô.

Nàng cười, ranh mãnh :

— Lần này, ông sẽ thất vọng hoàn toàn. Vì tôi không đi công vụ.

— Có đi du lịch ?

— Không, tôi là nhà buôn.

— Trời nhà buôn mà đẹp đến thế ư ?

— Ông có thành kiến rồi. Phụ nữ Lào vẫn nổi iếng đẹp nhất nhì châu Á. Ông không bành diện tkhi thấy phụ nữ Lào đẹp ư ?

— Dĩ nhiên là bành diện. Song thú thật tôi thấy cô đẹp quá nên không thể tưởng tượng được cô là nhà buôn, chân lấm tay bùn. Người đẹp như cô phải được ở nhà bằng vàng, ngày đêm kẻ hầu người hạ.

— Gia đình tôi thuộc giòng hoàng phái, song được hấp thụ văn hóa phương Tây, tôi muốn sống tự do. Tôi thích đi buôn hơn làm việc trong bốn bức tường chật hẹp.

— Chắc cô ưa cuộc sống phiêu lưu ?

— Vâng. Tôi đã đi nhiều. Càng đi nhiều, tôi càng thấy dốt Ra Hà Nội chuyển này, tôi đi buôn nhưng cũng đi để học hỏi nữa.

Sisumang ngáy ngất nhìn nàng. Nếu không có hành khách, hẳn đã ôm bừa lấy nàng hơn. Nàng đáp lại bằng nụ cười lơ lửng, khiến ruột gan hắn lộn lên, lộn xuống như người đạp máy bay một ngày bão lớn.

Phi cơ đã bắt tốc độ. Thu Thu ngó qua khung

cửa ra ngoài. Thành phố Khang Khay của phe trung lập thấp thoáng giữa rừng núi chập chùng, sương mù chưa tan hết bay từng mảnh trắng xóa. Lẽ ra, một nhân viên của Sở đón nàng ở phi trường. Không hiểu sao, kế hoạch này bị ông Hoàng bãi bỏ vào phút chót.

Sisumang xoa tay :

— Đến Khang Khay rồi.

Nàng hỏi :

— Ông làm việc ở đây phải không ?

— Phải. Tôi chỉ huy an ninh đặc biệt trong thị trấn.

— Nghĩa là ai cũng biết tiếng ông.

Mũi nở phồng, hần gát gù :

— Vâng. Song được cả nước Lào biết tên cũng chưa bằng cô. Quen cô là vinh hạnh lớn lao nhất cho tôi. lát nữa, mời cô vào phi cảng. Nửa giờ sau mới có máy bay Hà Nội. Chúng mình sẽ đáp phi cơ vận tải Illyouchine Xô viết.

Nàng đề ý đến danh từ « chúng mình » cố tình của Sisumang, nghĩa là hần đã mê mệt. Đột nhiên, nàng thương hại Sisumang. Với những sĩ quan cao cấp hờ hênh và đại gái như hần, ông Hoàng chỉ cần huy động một toán nữ điệp viên đặc biệt là khám phá được hết bí mật trong vòng 48 tiếng đồng hồ, bí mật ghê gớm mà một sư đoàn điệp viên, và hàng chục vệ tinh do thám không thể phăng ra.

Bánh xe cao su chạm vào phi đạo. Thu Thu nhún vai, định phê bình hoa tiêu vụng về. Sau tiếng rầm dữ dội, phi cơ nhảy lên, dẫn xuống như muốn té ngã. Tuy là hoa tiêu tài tử, Văn Bình còn giỏi hơn nhiều.

Sisumang cúi xuống cời thắt lưng ghế giùm nàng. Ngón tay hần run run như bị điện giật. Nàng vội vàng đứng dậy, xách vali. Sisumang đỡ lấy.

— Có đề tôi mang giùm.

Toàn thể hành khách đều xuống Khang Khay. Thu Thu vừa đặt chân lên tấm sắt dày mắt cáo lót sân bay thì một chiếc xe dip quân sự lao tới, thẳng gấp một bên. Sisumang đỡ nàng lên, giọng thân mật :

— Mời cô vào nghỉ một lát.

Tài xế phóng như bay ra ngoài trường bay. Qua một dãy phi cơ, Sisumang nói :

— lát nữa chúng mình sẽ đi chiếc này.

Hần chỉ chiếc phi cơ vận tải khổng lồ đang nổ máy ầm ầm ở cuối sân bay bê tông. Thân máy dài ngoằng, sọc màu xám lấp lánh dưới ánh nắng gay gắt.

Sisumang nhanh nhẹn nhảy xuống, dẫn nàng vào ngôi nhà ở góc phi trường, lắp máy điều hòa khí hậu mát rượi. Bàng khuàng, Thu Thu liền tưởng đến Đà Lạt, nơi nàng nghỉ hè cách đây không lâu với Văn Bình. Hôm ấy, trời cũng cao và trong như ở Khang Khay. Nàng bỏ giếp, khua chân xuống suối. Nước suối lạnh lạnh như hòa cái lạnh từ lòng nàng tỏa ra. Nàng thấy lạnh lòng, vì hai người sắp chia tay, lên đường cát bụi. Văn Bình vuốt tóc nàng :

Lần sau, mình sẽ nghỉ mát ở nơi khác. Em thích đi đâu ?

Nàng thở dài :

— Em không dám tình trước.

Thật vậy, lần sau hai người gặp nhau trong ngôi chùa quạnh hiu gần Thất lương. Chàng đã

khoác áo cà sa, nàng sửa soạn hành trang đi Hà Nội.

Sisumang kéo ghế :

— Mời cô ngồi. Tôi đã dọn bưng thức ăn cho cô.

Nàng lắc đầu :

— Cảm ơn đại tá, tôi không đói.

Sisumang xun xoe :

— Đùng ra, tôi không đói. Song tôi thích được ngồi ăn với cô. Tôi sợ mai kia, mỗi người đi một ngã. Dĩ nhiên, cô không buồn vì hàng ngàn đàn ông sẵn sàng hầu hạ cô. Còn tôi, tôi sẽ trở về cuộc đời quân nhân buồn tẻ.

Nàng nhìn hần bẳng cặp mắt dò xét. Trong phòng chỉ có Sisumang với nàng. Thì ra hần mời nàng vào đây để tỏ tình. Nhưng nàng giả vờ như không biết :

— Ông bị quan ghê. Ở Hà Nội, tôi còn gặp ông nữa.

Rồi nàng chỉ ra cửa, đánh trống lảng :

— Ta ra ngoài cho thoáng khí.

Sisumang phản đối :

— Ngoài ấy nóng lắm.

Nàng cười :

— Người Lào mà sợ nóng ư ?

Ánh nắng chiếu vào mặt nàng, làm tăng vẻ trắng hồng say đắm của làn da kỳ diệu. Sisumang hỏi :

— Tôi Hà Nội có ở đâu ?

— Tôi về khách sạn.

— Khách sạn nào ?

— Tôi cũng chưa biết. Vì đây là lần đầu tôi ra Hà Nội.

— Nếu cô cho phép, tôi sẽ làm hướng đạo giúp cô.

— Cảm ơn ông trước.

Chiếc vận tải cơ khổng lồ lăn bánh ra giữa sân bay ngập nắng. Loại phi cơ Sô viết này hàng ngày chở khí giới và quân nhu từ Hà Nội đến khu vực đông Lào. Tuy hoạt động nhiều lần trong vùng địch. Thu Thu chưa bao giờ được nghênh ngang treo lên máy bay vận tải Sô viết. Nàng lấy làm khoan khoái vì sắp được tận hưởng cảm giác kỳ lạ ấy.

Sisumang kéo nàng ra khỏi cơn mơ :

— Kia, phi cơ sắp cất cánh. Chúng mình lên thì vừa.

Quả Sisumang là một nhân vật quan trọng ở Khang Khay. Gặp hần ai cũng chào hỏi hoặc cung kính, hoặc vồn vã, tùy theo là nhân viên trường bay hoặc cố vấn ngoại quốc. Trước khi rời Sài Gòn Thu Thu được ông Hoàng dặn kỹ về cách xử trí tại phi trường. Theo ông Hoàng, phút lên máy bay là thời khắc quan trọng và hiểm nghèo nhất, chỉ một sơ sót nhỏ mọn là nàng bại lộ và mất mạng.

Theo thông lệ, du khách được dẫn vào một khu nhà riêng để kiểm soát giấy tờ, hành trang, và trả lời những câu hỏi tò mò của phần gián. Nàng không sợ hờ hênh, mà là sợ bị nhận diện. Lần trước, nàng hoạt động tại Vạn Tượng dưới lốt nữ kỹ giả Cuba, và đã gặp gỡ nhiều yếu nhân công an và điệp báo Cộng sản. Biết dấu trong một phút tình cờ, người ta khám phá ra thương gia Thao My là nữ điệp viên hữu danh Thu Thu, bí hiệu FR-234.

May thay, nàng được Sisumang làm quý nhân phù trợ. Hắn ra lệnh cho công an không xét giấy nàng. Thậm chí nàng được dâng hoàng lên phi cơ không phải xuất trình gì hết, ngoại trừ nụ cười đồ quán xiêu dính trên cặp môi đỏ chót.

Hành khách đều là người Tây phương, mặc thường phục. Nghe giọng nói và cử chỉ cứng nhắc, nàng biết là sĩ quan Sô viết. Thu Thu thốt ra tiếng thở dài nhẹ nhẹ. Chỉ riêng việc đáp máy bay Sô viết ra Hà Nội, nghe lỏm sĩ quan Hồng quân trò chuyện, cũng đáng tiền, không cần phải làm gì khác.

Sisumang thân mật dựa vào vai nàng. Nàng để mặc, nhắm mắt lại. Sisumang ân cần :

— Cô muốn nghỉ ư ?

Nàng đáp, uể oải :

— Vâng, tôi muốn chợp mắt một lát. Một quá.

Sisumang dụi thuốc lá, miệng nói :

— Cô ngủ đi. Khi nào đến Hà Nội, tôi đánh thức. Loại phi cơ này bay rất cao, để tôi đắp mền cho cô kẻo lạnh.

Tuy mắt nhắm nghiền, nàng không ngủ. Nàng cần tỉnh trí để kiểm điểm công việc sắp làm. Trí nhớ của nàng đột nhiên tối sầm như người ngoài nắng bước vào căn phòng đóng kín mít. Rồi ở giữa phòng hiện ra một khung trắng mờ mờ. Những hình ảnh đậm nét bắt đầu nổi bật trên nền vải. Câu chuyện xảy ra cách đây một ngày.

Và cũng xảy ra ở một nơi ồn ào động cơ máy bay. Phi trường Tân sơn nhất.

3

Đêm Hà Nội

— o — o — o —

Ông Hoàng lặng lẽ dụi tàn xì gà Ha van đặc biệt vào đĩa sứ đầy ắp. Luồng mắt ông tổng giám đốc bỗng nhiên xa xăm một cách lạ thường.

Trong nửa giờ đồng hồ ngồi yên trên ghế, Thu Thu nghe ông Hoàng nói thao thao bất tuyệt. Nàng được lệnh về gấp Sài Gòn giữa khi nàng tập đánh cá dưới biển ở Nha Trang. Nàng vừa ở đáy biển lên, con cá mè khá lớn trong tay, thì nhận được khẩn điện của ông Hoàng. Bức điện gồm một giòng chữ ngắn ngủi :

« Bà ngoại mất, về ngay ».

Trên thực tế bà ngoại của nàng mất từ lâu. Bà nội của nàng cũng về châu trời từ ngày nàng còn bé. Ông Hoàng vẫn dùng điện vắn báo tử để gọi nàng. Nếu là « ông cậu mất », nàng được phép rên rang trong 24 giờ. Trong trường hợp « bà ngoại bị bệnh nặng », nàng phải liên lạc tức khắc với nhân viên của Sở ở địa phương, gọi điện thoại cho ông Hoàng để xin chỉ thị. « Bà ngoại mất » là lệnh khẩn cấp, nàng phải bỏ hết, tìm phi cơ, hoặc lái xe về tổng hành doanh.

Trong 10 phút, nàng đã thay xong bộ đồ lặn